

Vịt Mòng Năm

Phong Châu

Vịt Mòng Năm

Tôi và Hà Thái Trường cùng dạy học tại trường tư thực Việt Anh mà hiệu trưởng là thầy Lê Ph, cũng là một Trưởng Hướng Đạo. Tôi là Thiệu trưởng Thiệu đoàn Lê Lợi, còn Trường là b trưởng Qu đoàn Lê Lai. Sau khi thành phố Đà Lạt giao cho Hướng Đạo Lâm Viên căn nhà bằng gỗ ở h Xuân Hương để ở ngôi nhà lâu nay là Đạo quán ở số 28 đường Lý Thái T thì tôi và Trường được anh Đạo trưởng lúc bấy giờ là Trưởng Phan Như Ngân và các Trưởng trong Đạo giao cho hai chúng tôi ở tại đó để trông coi Đạo quán.

Người Đà Lạt và những ai đã từng đặt chân đến đây chắc hẳn không thể nào không nhớ đến căn nhà màu xanh nằm ngay bùng binh gần Đồi Cù ở đầu con đường chạy lên Viện Đại Học Đà Lạt, đường Phù Đổng Thiên Vương. Cũng có một con đường chạy từ bùng binh đến một ngã ba thì chia làm ba nhánh, nhánh trái là đường Phan Bội Châu chạy lên khu Hòa Bình, nhánh giữa là đường Cộng Hòa – một con đường thơ mộng chạy ôm theo hai bên sườn đồi lúc nào cũng rợp bóng mát của rừng thông. Đường Cộng Hòa được nhiều người Đà Lạt cho là con đường đẹp và thơ mộng nhất của thành phố Hoa Anh Đào đến đến từ dinh của các vị thị trưởng thành phố. Nhánh thứ ba nằm dưới thp là đường Võ Tánh, quanh co mỹ khúc rồi chạy ngang đến trường nữ trung học Bùi Thị Xuân để giáp với đường Phù Đổng Thiên Vương nằm dưới chân đồi của Viện Đại Học Đà Lạt.

Những khách nhàn du dạo Bờ Hồ đi từ khu Hòa Bình xuống hay từ trong chợ ra đầu phố đi ngang qua nhà hàng Thanh Thủy nằm ở mình dưới những tàn cây tùng già vươn ra mặt hồ soi bóng nước. Đi thêm khoảng trăm mét sẽ là bùng binh phun nước và chỉ cần bước xuống mạn hồ chừng năm bước là đến Đạo quán của Hướng Đạo Lâm Viên sơn màu xanh và các cửa chung quanh đều được lát bằng

kiếng. Đứng bên ngoài Đạo quán nhìn vào cũng có thể thấy những hình ảnh hoa văn Hướng Đạo với nhiều màu sắc tươi vui được vẽ trên kiếng.

Các Trùng Hướng Đạo thường có mặt tại Đạo quán trong những dịp họp định kỳ hàng tháng hoặc những ngày lễ hội Hướng Đạo. Đặc biệt các Trùng trùng đồng thời với tôi và Trường thường xuyên ghé lại thăm chơi, trò chuyện, ăn uống và còn ở lại đêm với chúng tôi. Thật là một địa điểm lý tưởng để bọn trẻ chúng tôi túm tụm chơi đùa, nghịch phá và thỏa thích bày nhiều trò chơi trên mặt nước hồ Xuân Hương. Có hai người thường xuyên có mặt với chúng tôi tại Đạo quán là Nguyễn Đức Quang và Đoàn Chiêm. Quang là Akela bầy Ngàn Thông và Chiêm là Baloo. Bốn chúng tôi (Trường – Chiêm – Châu – Quang) là anh em kết nghĩa. Thực ra chúng tôi có đến năm anh em. Anh C là Nguyễn Ngọc Phước cũng từng là bầy trùng Ngàn Thông trước khi nhập ngũ vào Thủ Đức. Chúng tôi tạo được một tiểu gia đình để sinh hoạt với nhau trong tình huynh đệ Hướng Đạo.

Tôi nhớ rất rõ, hôm nay nhằm ngày chạp nhật giữa tháng sáu – 1964, nhằm ngày mùng năm tháng năm âm lịch tết đoàn ngộ năm Giáp thìn. Vào khoảng một giờ trưa, bốn anh em chúng tôi đang ngồi ăn cơm, vừa ăn vừa chuyện trò vừa nhìn ra ngoài khung cửa kiếng ngắm mặt hồ trong xanh. Bên kia hồ là con đường nhựa chạy về hướng sân vận động thị xã, con đường này còn chạy thẳng tới ga xe lửa và tiếp với con đường đưa đến phố Cô Giang, đi tiếp sẽ đến phố Chi Lăng, hồ Thanh Thới. Vào giờ đó người đi trên đường còn khá tập nập dưới bầu trời mùa hè nóng nực. Hơn nữa lại là ngày chạp nhật và cũng đúng vào ngày “tết đoàn ngộ” nên người ta đi chợ mua sắm khá đông. Những chiếc áo dài và những chiếc dù để màu di động càng làm cho cảnh sắc ven hồ trở nên vui tươi sinh động thêm.

Đà Lạt dạo này rất nhiều gia đình còn giữ lệ cúng tết đoàn ngộ nên các bà các chị đi chợ mua sắm lễ vật rất đông. Số lượng người đi chợ gia tăng thấy rõ và hầu hết là đi bộ. Từ nhà lội bộ đến chợ năm ba cây số là chuyện rất thường đối với các bà nội trợ vì thời gian đó chưa có phương tiện chuyên chở công

cộng như xe lam chạy trên các nẻo đường đến năm 1965 mới có (chương trình của ông Nguyễn Cao Kỳ giúp dân có phương tiện xe lam để làm ăn). Riêng xe đồ chơi có các đoạn đường xa mới có như Chi Lăng, Tùng Lâm, Tùng Nghĩa. Chết nhất cũng là ngày nam thanh nữ tú kéo nhau ra dạo phố, lại thêm các sinh viên trường Võ Bị Quốc Gia, trường Đại Học Quân Sự, các nữ sinh trường Couvent des Oiseaux, trường Franciscan...khiến cho ngày chết trở thành một ngày vui của đám trẻ thời bấy giờ. Họ đi đâu mà đi, thang lang quanh phố Hòa Bình hay vào chợ, mua sắm thì ít mà đi ngắm nhau thì nhiều. Có nhiều anh chị cứ đi vòng vòng khu Hòa Bình từ sáng đến chiều mà không biết chán, đi một mình cũng có, đi toàn phái nam cũng có, toàn phái nữ cũng có. Đi ngắm nhan sắc của nhau là một điếu thú vị. Họ đi như đang đua nhau biết nhau, chạm mặt nhau, nhìn nhau cười cười nói nói, liếc nhau hay ngắm trộm nhau cũng vui. Các cô thiếu nữ má hồng lúc nào cũng duyên dáng dịu dàng và kín đáo trong những chiếc áo dài tha thướt với chiếc áo laine bên ngoài. Các bà nội trợ đi chợ lúc nào cũng áo dài thơm mát chẳng khác nào những cô gái đang tuổi thanh xuân.

Đến diện với căn nhà nhỏ của chúng tôi, bên kia hồ là ngôi biệt thự màu trắng nổi mình trên triền dốc đồi thông. Đó là biệt thự của dược sĩ Trang Hai, sau trở thành dân biểu hạ viện. Trên đường chúng tôi thấy có nhiều bà nhiều cô đi chợ với tay xách những giỏ thức ăn đầy ắp. Trong đám người đó, có một bà trông chừng lớn tuổi mặc áo dài màu lam nhạt, tay phải xách giỏ thức ăn và tay trái xách một cặp vịt màu trắng. Bà đi với hướng sân vận động. Khi đến trước ngôi biệt thự thì bà dừng lại, để giỏ thức ăn xuống vệ đường và loay hoay với cặp vịt không hiểu để làm gì. Chúng tôi đoán có lẽ dây buộc cặp vịt bị lỏng sao đó nên bà phải dừng chân, ngồi xuống buộc lại cho chặt. Rồi chẳng biết bà làm ăn thế nào mà một chú vịt đã vượt khỏi tay bà, chạy vài bước rồi nhảy tùm xụp xuống hồ. Bà lính quỳnh đứng dậy định rượt bắt chú vịt và chui trong giây lát, chú vịt thứ hai cũng “xông chuồng” và nhảy tùm xụp xuống nước luôn! Hai chú vịt kêu lên mấy tiếng cạp cạp, bơi lại gần bên nhau và cùng vỗ cánh ra điếu khoái chí, quay đầu ra giữa hồ và

bọt đều bơi một cách khoan thai nhẹ nhàng. Trên hồ nước trong xanh của mùa hè Đà Lạt có hai chú vịt trắng thông thả bơi tạo thêm cảnh nên thơ, an bình. Chúng tôi cũng vừa ăn cơm xong. Bên kia hồ có nhiều người hiếu kỳ bu quanh bà nội trợ mất vịt và dĩ nhiên họ cũng làm gì được để giúp bà ta. Bà phân bua gì đó một lát rồi đành xách giỏ thức ăn đi lặn vào trong đám đông.

Đạo đó chúng tôi còn quá trẻ. Tôi và Quang 12 tuổi hai mươi, Chiêm hai mươi mốt và Trường hai mươi hai. Tất cả đều ham vui và hiếu động. Chúng tôi đoán già đoán non rằng thả nào bà nội trợ khéo tay này cũng sẽ kêu con cháu ra hồ để bắt lại hai chú vịt nhưng chúng tôi đã đoán sai vì gần hai tiếng đồng hồ sau chúng tôi vẫn còn thấy hai chú vịt bơi nhún nhur trên mặt hồ trong xanh. Chợt Trường nảy ra ý kiến và nói: *"Tại sao chúng ta không bơi ra hồ bắt cặp vịt lên để chiều nay có một bữa tiệc đoàn ngộ nhé..."*. Chiêm, Quang và tôi cười rộ lên như bị hiểu tình lời đề nghị "rất sáng suốt" và thực tế của Trường. Có một điều éo le là cả ba chúng tôi đều biết bơi, còn Trường thì không. Cũng chớ sao! Ba tay bơi cũng đỡ rồi. Thả là với sự hăng hái, ba đưa nhanh nhẹn cởi áo, mặc xà lông nhún xuống hồ vào khoảng ba giờ chiều. Chúng tôi nhòm theo hướng giữa hồ mà bơi, nơi đó đang có hai chú vịt vừa thoát ra khỏi lưới dao "đoạn ngộ" của bà nội trợ và đang nhún nhur trên mặt hồ. Lúc còn ở trên bờ chúng tôi những tưởng chớ cần bơi ra là tóm cả hai chú được ngay rồi bơi vào, sau đó sẽ ngửi thấy mùi thơm của nồi cháo trên bếp và những miếng thịt vịt vàng ngậy chom vào chén nước mắm gừng...Ôi! khoái khoái làm sao...

Nào ngờ đâu khi ba chúng tôi xò tay bơi ra giữa hồ, khi gần đến đích, chớ còn cách khoảng ba bốn sải tay thì hai chú vịt đang cất tiếng kêu cặp cặp như thả chào đón chúng tôi. Chúng tôi nhìn nhau cười đểch chí và thấy đã chớc ăn như bếp! Chớ cần một cái với tay nữa là chúng tôi vớ được cả hai chú ngay. Khi cả ba vừa đưa những cánh tay lên định vớt lấy cả chúng thì lập tức...hai chú chúi đầu xuống nước và biến dạng. Cả ba chúng tôi vô cùng bàng hoàng, ngẩn tò te ra một lúc rồi cười ồm lên như

ba gã khùng. Lúc đó chúng tôi mới chợt ngộ ra rằng loài vịt chững những biết bơi mà chúng là con vật biết lặn rất tài tình! Chững thấy hai chú vịt đầu c. Chững lẽ chúng đã rẽ nhau chui tọt xuống đáy hồ! Không phải thế! Chừng vài giây sau hai chú vịt đã trồi lên khỏi mặt nước cách chỗ chúng tôi độ chục thước. Cả ba quay đầu về hướng hai chú vịt rồi lại nhìn nhau cười vì bị hai chú vịt chọc quê. Hai chú lại cất tiếng kêu cạp cạp thật lớn như ra điếu thách đố chúng tôi. Trên bờ, Trường nhìn chúng tôi và cười ngặt nghẽo, đưa tay ra dúi cho chúng tôi nhào tới. Thế là ba đứa nhắm hướng hai chú vịt sải tay vờn người tới. Chưa bao giờ chúng tôi lại bơi lẹ làng như thế. Cũng như lần đầu tiên, hai chú vịt mặc gió chờ cho chúng tôi đến gần chỗ còn vài sải tay, chúng lại chui đầu xuống nước và biến mất. Vài giây sau chúng ở ngay phía sau chúng tôi và cất tiếng cạp cạp đố chọc quê và báo cho chúng tôi biết chúng đang ở đâu. Chúng tôi xoay mình lại và mặc dù đang ngâm mình dưới nước, chúng tôi cũng cảm thấy nực nên cả trườn mình với tốc độ nhanh hơn trước, thế mà lần này chúng tôi vẫn phải nhìn hai chú vịt khuất dạng dưới làn nước trong xanh. Ba đợt tấn công đầu thất bại! Ba thằng cùng có ý nghĩ bỏ cuộc vì mười phần đã thấy đến chín phần thua. Trời về chiều, gió hiu hiu, sóng lăn tăn trên mặt hồ đã khiến cho chúng tôi thấy lạnh. Mặt trời nào cũng tái, môi bắt đầu chuyển sang "màu tím hoa sim". Chúng tôi đã từng bơi ngang qua hồ Xuân Hương nhiều lần nhưng chưa bao giờ lại có cái kiểu bơi vòng vòng mãi trên hồ như thế.

Mặt trời chìm xuống đung Dại Cù. Còn nước còn tát! Còn nước còn bơi! Chúng tôi hội ý thay đổi chiến thuật là ba thằng không xuất phát cùng một chỗ mà chia ra làm ba mũi để tấn công, ngoài ra khi vịt lặn xuống nước thì chúng tôi cũng lặn theo rượt đuổi để uy hiếp tinh thần. Từ độ xa gần chục thước, chúng tôi đồng loạt sải tay bơi tới, hai chú vịt lại rúc đầu xuống nước, chúng tôi phóng theo. Nhờ nước trong nên chúng tôi nhìn thấy rõ hai chú đang đạp chân chúi đầu xuống, thân mình chúng hình như được thu nhỏ lại để lao xuống cho nhanh. Chúng thấy được sự an nguy cận kề nên cũng lách mình lia lịa, lúc về

hướng phải, lúc vọt hướng trái, lúc trườn mình lên, lúc nhúi đầu xuống.

Cuối cùng thì hai chú vịt cũng trỗi đầu lên mặt nước. Chúng tôi mừng vì thấy khoảng cách giữa chúng tôi và hai chú vịt khá gần. Rút kinh nghiệm, chúng tôi liên tục phóng mình rượt đuổi cắt gây ra tình trạng hỗn loạn và sau ba bốn đợt tấn công liên tiếp như thế, hai chú vịt mất tinh thần thấy rõ. Chúng vừa trỗi đầu lên mặt nước là chúng tôi đã nhào tới khiến chúng bị tách ra làm hai. Đến lúc này chúng tôi nghĩ cách là phải dứt điểm từng chú một. Một số người đi đường thấy trò chơi bắt vịt lạ lùng nên dừng chân đứng xem và còn đưa tay chỉ chỉ như muốn bảo chúng tôi làm theo cách của họ. Vài người đang ngồi trong nhà thấy lạ cũng dấn ra phía ngoài đứng xem. Mặt trời đã khuất sau Đồi Cù, chạng còn tia nắng nào rọi xuống mặt hồ, chúng tôi bắt đầu thấm lạnh. Chúng tôi ra dõu dõu cả ba cùng lao vào một chú đang kêu quang quác như đống củi cứu. Chú chúi đầu xuống nước, hai chân duỗi thẳng, mình lách qua lách lại nhưng không còn nhanh như trước. Chỉ sau vài đợt liên tiếp tấn công, chúng tôi tóm được chú vịt đã đuối sức. Tôi cầm chú vịt nhấc lên cao ra dõu cho Trường đang đứng trên bờ vịn tay. Nguyễn Đức Quang tì chú vịt vào bờ giao cho Trường. Tôi và Chiêm dứt điểm chú thứ hai.

Tội nghiệp cho chú này, thấy bạn mình bị hất đưa lên cạn, chú lại càng gào to hơn nữa. Vốn chiên thuật cũ, liên tục và nhanh nhẹn, chúng tôi lặn hụp rượt đuổi khiến cho chú càng lúc càng mất tinh thần, không còn định hướng được nữa đành rìi phóng ngay vào hướng chúng tôi. Chú vịt đã dính chặt trong tay của Chiêm. Chúng tôi cười đắc thắng. Trời đã sụp tối. Sau khi trao chú vịt thứ hai cho Trường, ba chúng tôi mặc quần áo xong băng qua đường, leo lên Đồi Cù gom lá thông khô đốt lên để sưởi ấm.

Nhóm lại, chúng tôi mất gần ba tiếng đồng hồ để quần thảo với hai chú vịt tưنگ đã thoát được vòng dây oan khiên của bà nội trợ, nào ngờ đâu lại lọt vào tay cung oan khiên của ba chàng “ngự lâm pháo thủ”! Tối hôm đó bốn đứa chúng tôi phải mất thêm cả tiếng đồng hồ nữa để cắt cõ nhõ lông hai chú vịt can

trường.

Trời đã tạnh, những ngọn đèn rọi quanh hồ đã bật sáng. Hà Thái Trường được giao cho công việc là đạp xe đi gọi thêm ba bốn đứa bạn thân đến thưởng thức món vịt luộc chấm muối tiêu và những cà mèn cháo bắc mùi thơm của hồ nước Xuân Hương trong mùa tiết đoàn ngộ “vô tình khoáng hậu”.

Phong Châu

